

Privat-Koncerten

i

Koncert-Palæets mindre Sal

Fredag den 17. Februar Kl. 8

med Assistance af

Pianistinden Fru **Agnes Adler**, Kgl. Operasangerinde Frk. **Margarethe Boeck**, Kgl. Operasanger **Vilhelm Herold**, Komponisten, Dr. **Edvard Grieg**, Komponisten, Professor **August Winding**, Kgl. Kapelmusikus **Axel Gade**, Kgl. Kammermusikus **Henry Bramsen** og Komponisten **Alfred Tofft**.

— 1898 —

PROGRAM.

1. L. v. BEETHOVEN: Sonate Op. 24, F-Dur.
a. Allegro. — b. Adagio. — c. Scherzo. — d. Rondo.
D'Hr. Prof. AUG. WINDING og Kgl. Kapelmusikus AXEL GADE.
2. ALFRED TOFFT: a. Mädchenlieder.
1. »Ich muss es einsam tragen«.
2. »Die Knospen sprangen«.
b. Santas Arie af Operaen »Vifandaka«.
Kgl. Operasangerinde Frk. MARGARETHE BOECK og KOMPONISTEN.
3. EDVARD GRIEG: a. »Vær hilset I Damer«.
b. »Ved Rondarne«.
c. »Ein Traum«.
Hr. Kgl. Operasanger VILHELM HEROLD og KOMPONISTEN.
- 4 a. J. S. BACH: Solo for Violoncel.
b. ROB. SCHUMANN: Andante af Op. 129.
c. DAVID POPPER: Spinnlied.
Hr. Kgl. Kammermusikus HENRY BRAMSEN og Fru AGNES ADLER.
5. EDVARD GRIEG: a. »Jeg giver mit Digt«.
b. »Det første Mødes Sødme«.
c. »Tak for dit Raad«.
Hr. Kgl. Operasanger VILHELM HEROLD og KOMPONISTEN.

Flygel: HORNING & MØLLER.

ALFRED TOFFT:

a. Mädchenlieder.

I.

Ich muss es einsam tragen.

Ich muss es einsam tragen,
Darf keinem Menschen sagen,
Was still mein Herze hehlt;
Ach, könnt' ich's selbst verstehen
Weiss nicht, wie mir geschehen
Was mich beglückt und quält.

Die Brust will mir zerspringen,
Ich möchte lachen und singen,
Dass ich so glücklich bin.
Und wieder möcht ich weinen,
Und muss doch ruhig scheinen,
Als lag' mir nichts im Sinn.

Ich hab' den Tag versäumt
Und nur von ihm geträumet,
Vergass die Welt umher.
O, stieg' der Abend nieder
Dass ich erst heimlich wieder
Mit ihm zusammen wär.

B. Eelbo.

2.

Die Knospen sprangen.

Die Knospen sprangen,
Die Vögel sangen,
Als aus der Fremde er zu uns kam.
Heut muss ich trauern
In grauen Mauern;
Ach, dass so balde er Abschied nahm.

Es klagt im Winde
Die alte Linde,
Am dunklen Himmel die Wolken zieh'n.
Ach, wie so gerne
In weite Ferne
Flög mit den Wolken ich zu ihm hin.

Oft hör' ich leise
Im Traum die Weise:
„Mach auf, mach auf, du mein herziges Kind!“
An's Fenster klopfen
Die Regentropfen,
Und in den Zweigen rauscht der Wind.

B. Eelbo.

b. Santas Arie af Operaen „Vifandak“.

Du hvide Blomst, der vugges af hellige Vande,
Vogtet af Maanen, der kysser dit Snebæggers
Rande,
Nat er dit Liv, og Stjerner gro i din Bund.
Sig mig din Drøm, og sig mig din slumrende
Længsel,
Løs dine lønlige Suk af Knopdækkets Fængsel,
Stille din Lykke lad stige som Duft af din Mund.

Jeg har vel Længsler som Du, der bæve og hige,
Haab, der som dine ved Nattetid skabe et Rige,
Stralende, stjernebesaet, en blaanende Drøm,
Maanens sølverne Haand har buet dens Himmel,
Vaarfrisk dufter dens Jord af Knoppernes Vrim-
mel,

Viet af Kys vugges jeg ned ad dens Strom.

Einar' Christiansen.

EDVARD GRIEG:

a. Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer, langs Højsalens Bænke;
Hvad vover jeg farende Svend?
Hvad drister min Fod sig,
Hvad trøster mit Mod sig,
Paa hvad tør min Tanke vel tænke?
At drikke den Vin, som I lader mig skænke,
At lægge min Haand i den fangende Lænke,
Sig: er det ej hovedløs Sag? —
I ser mig iaften,
I saa' mig idag;
At komme og gaa er den Farende Sag.
Saa væver vi Vadmel og lægger det sammen,
De Store saa godt som de Smaa,
Og danser og synger i Fællig og Gammen:
Væve Vadmel og lægge sammen
Og lade Skytterne gaa.

Hør, Tonerne kalde; forlad eders Bænke
Og følg kun den farende Svend!
Med ham er hver Glæde
Iaften tilstede
Foruden al Arglist og Rænke.
Han fører jer Dans, naar I blot vil betænke:
I fanger ham ikke i Baand eller Lænke,
Han taaler, som Fuglen, ej Aag. —
I bandt ham for ofte,
Tilslidst blev han klog;
Tilgiv ham, men Tanken maa have sit Sprog
Saa væver vi Vadmel og lægger det sammen.
En Skytte er Svenden som Faa
Hvor herligt at syngte i Fællig og Gammen:
Væve Vadmel og lægge sammen —
Og saa lad Skytten kun gaa!

Holger Drachmann.

b. Ved Rondarne.

No ser eg atter slike Fjell og Dalar,
Som deim eg i min første Ungdom såg,
Og sama Vind den heite Panna svalar,
Og Gullet ligg på Snjo, som før det låg.
Det er eit Barnemål, som til meg talar,
Og gjer meg tankefull, men enda fjåg.
Med Ungdomsminne er den Tala blandad;
Det strøymer på meg, so eg knapt kan anda.

Ja Livet strøymer på meg som det strøynde,
Når uuder Snjo eg såg det grøne Strå.
Eg drøymer no, som før eg alltid drøynde,
Når slike Fjell eg såg i Lufti bla.
Eg gløymer Dagsens Strid, som før eg gløynde,
Når eg mot Kveld af Sol eit Glimt fekk sjå.
Eg finner vel eit Hus, som vil meg hysa,
Når Soli heim til Notti vil meg lysa.

A. O. Vinje.

c. Ein Traum.

Mir träumte einst ein schöner Traum:
Mich liebte eine blonde Maid,
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit.

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
Fern aus dem Dorfe scholl Geläut' —
Wir waren ganzer Wonne voll,
Versunken ganz in Seligkeit.

Und schöner noch, als einst der Traum,
Begab es sich in Wirklichkeit:
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit.

Der Waldbach schwoll, die Knospe sprang,
Geläut' erscholl vom Dorfe her,
Ich hielt dich fest, ich hielt dich lang —
Und lasse dich nun nimmermehr!

O frühlingsgrüner Waldesraum,
Du lebst in mir durch alle Zeit!
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
Dort ward der Traum zur Wirklichkeit!

Bodenstedt.

EDVARD GRIEG:

a. Jeg giver mit Digt til Våren.

Jeg giver mit Digt til Våren,
Skjøndt endnu den ej er båret,
Jeg giver mit Digt til Våren,
Som Længsler til Længsler lagt.
Så slutter de to en Pagt:
At lokke på Sol med Liste,
Så Vinteren Nød må friste,
At slippe et Kor af Bække,
Så Sangen ham må forskrække,
At jage ham ud af Luften
Med idelig Blomsterduften, —
Jeg giver mit Digt til Våren.

Bj. Bjørnson.

b. Det første Møde.

Det første Mødes Sodme,
Det er som Sang i Skogen,
Det er som Sang på Vågen
I Solens sidste Rødme.

Det er som Horn i Uren
De tonende Sekunder
Hvori vi med Naturen
Forenes i et Under.

Bj. Bjørnson.

c. Tak for dit Råd.

Tak for dit Råd.
Men jeg lægger min Båd
Ind i Brændingens Brus
Til det fristende Sus.

Om end Reisen skal blive
Den sidste jeg gjør,
Jeg må prøve hvad ikke
Jeg prøvede før.

Ei blot til Lyst
Jeg forlader din Kyst,
Jeg må Storsjøen nå,
Jeg må Havstyrten få,

Jeg må Kjølen se,
Når den krængende skjær,
Jeg må friste hvor langt
Og hvor længe det bær.

Bj. Bjørnson.